

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ

Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

De la gent del llamp

A esdevingut tòpic el plany de la gent agrícola, sobretot de la gent del Camp, de la deixadesa que els governants han tingut tothora envers els interessos dels que suen damunt la gleva. Aquest plany, més general en anyades de mala collita, o de preus poc compensadors pels sacrificis de la gent de l'agro, sempre ha acabat maldient dels que manegen la cosa pública, i amb alguna dita com aquesta: «El fart no pensa amb el dejú», o amb aquella anècdota que la ironia popular retreu ben sovint explicant que un Ministre d'Agricultura de la monarquia, durant un viatge que feu per Catalunya, al passar per una via-ferrada del litoral i observar per la finestra del seu luxós cotxe els garrofers carregats de fruit, encara verd, exclamà tot satisfet amb la seva llengua: «Bona collita de faves tindrem aquest any».

Ara, tan bon punt sigui traspasat a la Generalitat, junt amb altres serveis, el d'Agricultura, cap Conseller podrà confondre les garrofes amb les faves, ni deixar d'atendre tècnicament i «positivament» a la classe social que treballa damunt la matèria prima, font inesgotable de riquesa, ni deixar de considerar que el tòpic de la gent del Camp, fins ara havia tingut els seus motius d'ésser un clam justificat

moltes vegades per íntims contractemps o conflictes tots ells de caràcter econòmic.

Aquests conflictes, aquests contractemps, podríem dir que aquesta vegada han arribat al seu punt màxim. Per tot el Camp de Tarragona que recull avellana, plana com una mena de malastrugança, un descorajament en uns i desesperació en altres, producte de la depressió de preu que actualment sofreix aquest fruit.

Un tant per cent ben crescut de les converses versen sobre aquest tema que ha posat en terme ben inferior, (i gairebé indiferent) el de política. El que maneja el mànec, si és jornal·ler, no té feina; si és petit propietari o arrendador, també el sentireu com clama i com es plany; el propietari que viu de les terres donades a mitges, generalment també té d'espavillar-se per «anar tirant» esperant temps millors.

I, així com les hores doloroses apleguen les famílies, esborrant rancúnies i mesquineses que els separaven, la gent del Camp també ha reaccionat davant la comuna necessitat i s'ha aplegat sota una bandera per fer front al contractemps. I ha nascut la «Unió de Colliters d'avellanes del Camp de Tarragona».

L'esperit de col·lectivitats de la gent del Camp, que gairebé mai ha

fet grans obres degut potser a la mal·fiança, al personalisme sempre entorpidor, sembla s'ha desensopit i, encarnat en aquesta entitat més amuntmentada, fa una crida a tots els colliters d'avellana, per junts fer front a l'explotació comercial a qui creu culpable de la seva dissort. Així ens ho manifesta una fulla impresa que tenim damunt la taula, encapçalada dient: «El preu de l'avellana.—Comerç sí; sabotatge no!» i signada per «El Comité Executiu» de la «Unió de Colliters d'Avellanes del Camp de Tarragona».

La necessitat farà potser el miracle d'empènyer l'esperit col·lectiu de la gent del Camp, un pas cap avant. Per ara ha fet honor al qualificatiu de gent del llamp.

Però, unes ralles llegides en un article parlant d'economia agrícola, del mestre en la premsa Joan Ventosa i Roig, originals del seu malaguanyat amic Gascon i Miramon, ens han fet pensar molt. Per la seva sentor casolana i pel seu gran significat volem reproduir-les, puix es refereixen a les cooperacions:

«Amb un rovell d'ou, uns grans d'all i una mica d'oli remenats en un morter, arribarem a fer una quantitat enorme d'allioli, si hi anem afegint poc a poc els diversos ingredients; però si en comptes de procedir així